

מ"ח 5236/19 - פלונית נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 5236/19

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

המבקשת:

פלונית

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקשת:

בעצמה

החלטה

1. מונחת לפני בקשה למשפט חוזר. בתמצית, המבקשת הורשעה בבית משפט השלום בתל אביב בעבירות של הסגת גבול פלילית, איומים, הפרת הוראה חוקית ותקיפה סתם (ת"פ 44171-08-16, כב' השופטת י' פרדלסקי). ברקע ההרשעה - מכירת נכס שחלקו היה שייך למבקשת במסגרת פירוק שיתוף בהליך כינוס נכסים. יתר חלקי הנכס היו שייכים לאחיה. מכירת הנכס אושרה על ידי בית המשפט לענייני משפחה, שחתם על צו למכירת הנכס ולפינוי המבקשת ממנו. המבקשת סברה, לטענתה, כי הצו ניתן בטעות ומבלי שסופקו כל האישורים הדרושים, ולכן סרבה לציית לו. כניסתה לנכס לאחר מכירתו ויחסה כלפי הרוכשים הם שהובילו להרשעה בעבירות המנויות לעיל. ערעור המבקשת נדחה בבית המשפט המחוזי (ע"פ 57690-12-16, כב' השופטת העמיתה ד' ברלינר, השופטת מ' דיסקין והשופט ד' יניב), וכך גם בקשה למתן רשות ערעור שהוגשה לבית משפט זה (רע"פ 1654/18 מזרחי נ' מדינת ישראל (18.03.2018), כב' השופט י' אלרון).

בבקשה הנוכחית שבה המבקשת על טיעוניה בערכאות השונות. טענתה המרכזית היא כי לא קיבלה את כל כתבי

הטענות וההחלטות בהליך שהתנהל בבית המשפט לענייני משפחה, ולכן "לא ידעתי בוודאות שהנכס נמכר, למרות הפסיקתא החתומה שהגיעה לידיי". "פסיקתא" זו היא הצו שעליו חתם בית המשפט, המורה על מכירת הנכס ועל פינוי המבקשת. במילים אחרות, המבקשת סברה שאולי טעה בית המשפט בעת שנתן את הצו בדבר מכר הנכס ופינויה, או שחרף לשונו הברורה של הצו מכירת הנכס טרם הושלמה, ובנסיבות אלה התירה לעצמה לפעול בהתעלם מהצו, תוך ביצוע המעשים שבהם הורשעה. כאמור, קו הגנה זה נדחה בשלוש הערכאות, ועל כך מלינה המבקשת.

2. יש לדחות את הבקשה ביחס לכל העבירות שבהן הורשעה המבקשת.

העבירות של איומים ותקיפה סתם. ההרשעה בעבירות אלה התבססה בעיקר על ממצאי מהימנות מעדות המתלוננים אל מול עדות המבקשת. בבקשה למשפט חוזר טוענת המבקשת כי קיבלה הודעות מהמתלוננת, שבהן המתלוננת מבקשת את סליחתה על ש"פגעה" בה. ההודעות עצמן לא צורפו, ומהמתואר בבקשה ממילא לא עולה כי תוכן ההודעות אינו מתיישב עם הכרעת הדין. בנסיבות אלה לא הוצגה כל ראיה חדשה, ובטח שלא ראיה שיכולה "לשנות את תוצאות המשפט", כלשון סעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984. אף לא עולה חשש לעיוות דין ביחס להרשעה בעבירות של איומים ותקיפה.

העבירה של הפרת הוראה חוקית. בבקשה למשפט חוזר נטען שהרשעה זו התבססה על הפרת צו הרחקה שהוציא בית המשפט, וכי צו זה אינו הוראה חוקית שכן הוא ניתן על בסיס ההנחה שהנכס נמכר, והנחה זו גופא שגויה לשיטת המבקשת. עולה, אם כן, שהמבקשת הפרה ביודעין את הצו שכן סברה שבית המשפט טעה שעה שנתן אותו, אך חלף תקיפת הצו בערכאות בחרה לעשות דין לעצמה ולהפר אותו. ברי כי נסיבות כאלה אינן מקימות עילה למשפט חוזר.

העבירות של הסגת גבול פלילית. כאמור, המבקשת סברה כי הצו שניתן למכירת הנכס ופינויה היה תלוי באישור שלא ניתן. בנסיבות אלה, שבהן "לא ידעה בוודאות" – כלשון המבקשת – שהצו נכון לשיטתה, בחרה שלא לציית לו. בערכאות קמא נקבע כי אפילו לפי שיטה זו, היה על המבקשת לציית לצו ולהסתייג ממנו בערכאות בהליך המתאים, ולא לעשות דין לעצמה ולהתעלם ממנו. בתגובה לכך טוענת המבקשת שבדין ראיה חדשה לכך שהצו כלל לא היה סופי, אלא צו מותנה שהתנאים להשלמתו לא נתקיימו. הראיה המדוברת היא החלטה קודמת של בית המשפט לענייני משפחה, שניתנה לפני החתימה על הצו, ובה נאמר כי המכר יושלם בכפוף לאישור מסוים. דא עקא, החלטה זו ניתנה במועד שקדם לחתימה על הצו, ואילו הצו עצמו קובע באופן סופי את מכירת הנכס ואת פינוי המבקשת. עולה – כפי שקבעו כל הערכאות קמא – שהיה על המבקשת לציית לצו, שלא היה מותנה בתנאי כלשהו. אין סתירה בין הכרעה זו להחלטה שהציגה המבקשת, שניתנה בתאריך מוקדם יותר ומתיישבת עם הצו שניתן. זאת ועוד, אם סברה כי נפלה בידי בית המשפט שגגה ביחס לצו וכי נדרש היה להתנותו במעשה כלשהו, היה עליה להגיש בקשה מתאימה, אך לא ניתן להשלים עם עשיית דין עצמי תוך התעלמות מהתוצאות המשפטיות של צו שניתן בבית המשפט. עולה כי גם בהקשר זה לא הוצגה ראיה רלוונטית שמצדיקה התערבות בהכרעת הערכאות השונות.

בשולי הדברים, המבקשת הלינה על התנהלות גורמי התביעה והסנגוריה הציבורית בעניינה, אך מעבר לכך שטענות אלה לא גובו בראיות כלשהן – אין בהן כדי להצדיק ניהולו של משפט חוזר בין כה וכה.

3. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"א באב התשע"ט (22.8.2019).

ש ו פ ט
